

TEXAS NYTT

SJØMANNSKIRKEN
Norsk kirke i utlandet

Nr. 4 2014 Årgang 46

Sjømannskirken i Houston

Les i dette nummeret:

Portrett: Marianne Skjerping Kroken .....s. 6

Avskjed med Kari Danielsen .....s. 10

Advent og jul på Sjømannskirken .....s. 17

Sopran i særklasse

Det er julaften i Sjømannskirken i Pasadena, og glade og feststemte nordmenn sitter benket sammen i en kirke fylt til randen. Preken er blitt holdt, jule-evangeliet høytidelig lest opp og vi har sunget oss gjennom kjente og kjære julesanger. Avslutningsvis og tradisjonen tro synger vi «Deilig er jorden»- den vakreste av dem alle. I takt med musikken kan man kjenne klumpen i halsen vokse slik den alltid gjør på en julaften. Det blir store følelser i sving på en slik dag- langt borte fra nær familie og venner i Norge, og samtidig så fredfullt og høytidsstemt å være tilstede i kirken. Idet andre vers tar fatt, høres plutselig lyden av en stemme som går tostemt med resten av den syngende forsamling og det er som om alle himmelens sluser åpner seg. En så ufattelig ren og klar tone fyller kirkerommet og et sted inni oss selv brister det nå. Og den nesten overjordiske stemmeprakten fortsetter, gjennom de fagre, riker på jorden, går vi til paradiset med sang. En hel forsamling sitter beveget tilbake av sopranen Marianne Skjerpjng Kroken.

Haugesund, tuba og studier

Hun ble født i Haugesund i året 1966 i bygda Førde som hadde knappe 250 innbyggere. Vokste opp med mor og far og en yngre søster. Musikk-interessen kom inn med morsmelka, for hele familien var engasjert i korps og musikk. Far var dirigent og mor formann og 17. mai var et heseblesende skue der alle skulle spille seg gjennom dagen med skinnende instrumenter og nystrøkne uniformer. Den åtteårige Marianne måtte få bundet fast sin tuba på kroppen. Den var nesten større enn henne selv. Men spille det skulle hun!

Etter å ha drevet med store tubaer i en 10-årsperiode, begynte hun etter hvert med å ta sangtimer, selv om hun på det tidspunktet ikke syntes det var spesielt gøy. Det var først da hun

begynte på musikk-gymnaset i Haugesund og hadde nesten en og en halv times reisevei hver dag, at sanginteressen skjøt fart og sang ble hennes nye hovedinstrument.

Ferden gikk så videre til Toneheim Musikk & Folkehøyskole, og der gjorde hun det så godt på sin opptaksprøve at hun bestemte seg for at dette ville hun drive videre.

Marianne forteller ivrig om videre stu-

dier i Trondheim i fem år der mellomfag i musikk og CAND.MAG i historie og psykologi ble gjennomført.

«Trondheim er bare helt nydelig», slår hun fast. «Og Nidarosdomen så vakker. Jeg var så heldig å synge i Trondheims kammerkor og var solist i Nidarosdomen.» Det skinner i øynene hennes når hun mimrer seg tilbake, og det ravnsvarte og lange håret hennes danser i takt med kroppsspråket som taler sin tydelige sak om byen og oppholdet der.

«Men jeg ville enda mer, så jeg fortsatte min utdanning på Stavanger-konservatoriet i enda fire år med hovedvekt på sang i tillegg til andre fag. Dette førte til at jeg fikk min første rikskonserter og debutstøtte. Og det ble prøvesynging i aulaen Oslo foran en jury. To sangere fikk dra på Norges-turne og deriblant var jeg. 1997 ble året der jeg var med på Festspillene i Bergen og på rikskanalen NRK var jeg «Ukas Artist».»

Positiv energi, USA og karriere

Jeg klarer knapt å følge med henne i pennen, for så fort går det når hun snakker. Og så mye har hun gjort. Og så mye energi har denne dama at jeg skjønner at hun ikke går mye på tomgang.

«Nei, jeg har alltid hatt mange baller i luften», ler hun. «Du kan si at jeg har gått på femte gir i lang tid. Det var først da vi flyttet til Houston i 2007 at jeg giret ned til første gir. Men det var ikke så verst det heller da, selv om jeg liker å være aktiv.»

Hele 10 år tok det ektefelle Asbjørn å overtale sin kjære til å flytte over Atlanteren, og det angrer hun ikke på et øyeblikk. Hun gav prosjektet hans to år og fikk permisjon fra Universitetet i Stavanger, der hun hadde arbeidet som prosjektleder for operaoppsetninger og vært sangpedagog i nærmere 10 år, og den aktive rollen for Kulturskolen i oljebyen måtte også legges på vent. Men to år ble til mer og nå ser hun for seg en fremtid i Houston. Familien stortrives i Woodlands, der de har hatt sitt hovedsete i sju år allerede.

Marianne kunne ha tatt steget helt ut i verdenstoppen, for hun var på god vei. «Men å være på topp i dette yrket over lang tid krever så uendelig mye», sier hun bestemt. «Det er hundrevis av reisedøgn hvert eneste år, det er nitidige øvinger – opptil 4-5 timer hver dag. Det er forpliktelser og et litt sært kunstnerliv der du tilbringer mye tid alene. Du forsaker så mye at du kommer til spørsmålet om det egentlig er verdt det.» Hun dveler litt over sine egne betraktninger, og valget var forståelig nok veldig vanskelig og et toegget sverd når talentet var så stort som hennes.

Viktige veivalg

«Men vet du – jeg er så glad for valgene jeg tok, og selv om jeg ble mamma ganske så sent i livet, så ble jeg det virkelig da avgjørelsen var tatt om å stifte familie. Og jeg har vært så privilegert at jeg har fått lov til å være mye hjemme med barna også.»

Det setter jeg stor pris på», forteller hun åpenhertig og tenker på kollegaer som har tatt andre veivalg enn henne og der bare musikken har fått plass. Men vi gjør alle prioriteringer vi selv mener er riktige i vår egen situasjon, bedyrer hun meg og ser med ett litt tankefull ut. «Og vi får dessverre ikke i pose og sekk.»

Barna hennes heter Magnus og Norah og eplene faller ikke så langt fra stammen. De synger begge i kor på Woodlands Middle School. «Men du må få med deg at jeg presser ikke på dem musikken. Dette er deres egne valg altså!» Hun forlanger regelrett å bli trodd på. Og jeg tror på henne når hun forteller om dem og deres lidenskap for både teater og musikk, men også idrett. «Norah er en meget habil terreng-løper,» forteller hun meg, «mens Magnus kanskje er den av barna som har sangen aller nærmest.»

Woodlands skoler

I tillegg til å legge ned mangfoldige timers arbeidsinnsats på ungenes respektive skoler, er hun også engasjert i både barnekoret og voksenkoret i Sjømannskirkens regi, hun sitter i styrene for Snorre og Stavanger Sister City. Og nå har hun 12 studenter hun underviser fast på Woodlands High School også. Det er full stilling for henne bare det, og hun kan vise til gode resultater allerede. Hennes ene sopran vant førstepremie forleden i hard konkurranse med andre skoler, og det er jo kjempemoro, syns hun. «Jeg har et tips for de unge og lovende studentene mine – og det er at du aldri må gi opp! Ha troen på deg selv og en eller annen gang vil det bli din tur. Men det må først hardt arbeid til!»

Hun vet hva hun snakker om. Hun vet at stemmen er et arbeidsredskap som må øves opp. En muskel som må trenes slik det gjøres i idrettsverdenen og repetisjoner må gjentas til det kjed-

sommelige. Det er lett å gi opp og gå lei. Og dagens unge har nok en tendens til å gi opp litt fortere enn min egen generasjon, syns hun nok. Hun mener barn kan nyte godt av å bli presset litt lengre enn sin egen komfortsone. «Det er tilfredsstillende å nå sine egne mål,» slår hun fast og legger til: «Det gir en slags trygghet for oss som individer».

Karriere og forbilder

Jeg ber henne fortelle om de aller største høyder av sin egen karriere og om hennes aller største forbilder. Det blir nevnt Fartein Valen og det meste av hans vokalarbeid har hun sunget fra. Kiri de Kanara, Maria Kallas og Pavarotti er favoritter og Jo Ann Sutherland har hun truffet i Brussel. Viggo Pettersen er nok den personen som har betydd mest for henne muskalsk og har vært hennes mentor i alle år. «Som frilans-musiker har jeg nok vært med på det meste,» sier hun. «Det har vært et eventyr i mange år!»

Marianne «in action» - som dirigent for julekoret på kirka

Musikken er hennes alt. Hennes hobby, hennes levebrød, hennes lidenskap. Uten musikk ville hun ikke

eksistert. Asbjørn er en god støttespiller og også veldig muskalsk, men han er mer tilhenger av jazz. Det går likt som mer i klassisk musikk for henne da naturlig nok, men hun lytter til andre stilarter også.

I vårt hus er det lyd bestandig, ler hun. «Men nå skal jeg fortelle deg noe,» hvisker hun hemmelighetsfullt til meg. «Det er faktisk forbudt å nynne eller synge under middagen hjemme hos oss. Vi må ha det helt stille av og til, ellers så blir det altfor mye lyd i familien. Musikk er jo språket vårt nesten hele døgnet!»

Marianne er et sosialt vesen som setter av mye tid til familie og venner. Som liker å engasjere seg. Som liker å

Marianne med datteren Norah

lage mat og som også kan like hagearbeid bare slangene i Woodlands kan holde seg unna henne. Som liker å invitere venner og kjente på festmiddag og som holder åpent hus for gudstjeneste et par ganger i året i huset sitt. Hun har vanskelig for å bruke ordet NEI, for det er så mye lettere å si JA. Men noen ganger

sier andre NEI for henne, for det ikke er nok timer i døgnet. Ei heller for henne, selv om hun kan kjenne på adrenalinet som bruser vilt under press og gleden ved å være travel.

Lykke og adrenalin

Det kommer vel fra glansdagene da hun opplevde disse adrenalin-kickene da hun entret scenen. Med seg selv og stemmen. Nitidige øvingstimer med tekst og musikk ble formidlet med en innlevelse som bare ble bedre og bedre etter hvert som hun ble eldre og gikk gjennom sin egen modningsprosess. «Hvem kan vel synge og formidle om kjærlighet på en troverdig måte om du ikke ha vært der selv?» spør hun. Foran hver forestilling var hun mektig nervøs, men med god hjelp fra en professor lærte hun seg en metode slik at hun taklet nervene. Det handler om ritualer og memorisere mye tekst utenat. Det handler om positiv energi og positiv tenking.

Så var det om å gjøre å komme seg ned på jorden når teppet gikk ned og applausen runget gjennom salen. Da følte man blodet bruse som den villeste fjell-bekk, og for et øyeblikk var man fylt av stor lykke.

«Men lykke er også å komme til gården vår i Luster i Sogn», forteller hun. «Hver sommer tilbringer vi 6-8 uker der. Og å vite at alle er friske og raske og har det bra. Med en Jo Nesbø krim-bok på nattbordet, ja da er livet helt fullkomment.»

For Marianne ligger veien åpen. Det er hennes gudsbegavede natur og innstilling til livet. Hun har et ønske om å drive på med det hun elsker mest av alt på denne jord, i alle dagene som kommer og går. At familien hennes har det overmåtelig bra og at hun klarer å følge opp venner på best mulige måte. «Yrket mitt kan heldigvis brukes overalt» sier hun. «Musikk er jo et internasjonalt språk, så når ungene flytter ut står man jo fritt til å velge hvor man vil bo videre. Og som frilanser er man jo svært fleksibel».

Sopranen vår i særklasse vil du ganske sikkert oppleve et eller annet sted her i Houston. Hun er ofte engasjert i arrangement av ulike slag – om det er under representasjon i Generalkonsulatets regi eller under 17-mai feiringa på Sjømannskirken. Hun synger, så det føles overveldende og mektig og rørende og vakkert. Alt på en gang. Det er noe med troverdigheten og hennes unike formidlingsevne som rører innerst i sjelen på oss tilhørere, og som setter oss på en følelsesmessig prøve. Det føles så deilig som jorden.

Og applausen vil ingen ende ta for henne, selv om scenen er blitt litt mindre enn den en gang var. Publikummet litt færre, men den store stemmen til en høyreist, stolt og markant personlighet består.

Hun er vår egen Pavarotti og Edit Piaf.

Og hun angrer intet!

Marianne som solist under NACCs julelunsj